

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

GRAN SALA

1. [Sentència assumpte C-652/22](#), de 22 d'octubre, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **contractació**.

El TJUE va resoldre la qüestió prejudicial plantejada en un recurs contenciós administratiu interposat davant l'òrgan jurisdiccional competent de la República de Turquia contra la Comissió Estatal per a la Supervisió dels Procediments de Contractació Pública, de Croàcia. Aquest recurs es referia a l'adjudicació d'un procediment de contractació pública relacionat amb «les obres del subsistema d'infraestructura ferroviària de construcció i subministrament elèctric».

El TJUE conclou que els operadors econòmics de tercers països que, com Turquia, no hagin subscrit un acord internacional amb la Unió Europea, no poden participar en un procediment d'adjudicació de contractes públics a la UE. Així mateix, no poden reclamar el principi d'igualtat de tracte respecte als licitadors dels estats membres o de països tercers amb acords vigents amb la UE ni tampoc poden invocar les disposicions de la directiva europea en matèria de contractació pública per impugnar la corresponent adjudicació.

2. [Sentència assumpte C-808/21](#), del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, de 19 de novembre de 2024, en matèria relativa als **drets dels ciutadans europeus no txecs de pertànyer a un partit polític o a un moviment polític**.

La Gran Sala del TJUE declara, a petició de la Comissió Europea, que la República Txeca ha incomplert les obligacions que li imposa l'article 22 del TFUE (Tractat de Funcionament de la Unió Europea) en denegar uns ciutadans de la Unió Europea que no tenen la nacionalitat txeca, però que tenen la seva residència a la República Txeca, la possibilitat de fer-se membres d'un partit polític o moviment polític.

La sentència afirma que en aquest cas s'ha produït una diferència de tracte per raó de nacionalitat, la qual cosa és contrària al que disposa l'article 22 del TFUE, en tant que la condició de membre d'un partit polític o moviment polític contribueix substancialment a l'exercici efectiu del dret de sufragi passiu.

A més, afegeix que la prohibició de pertànyer a un partit o moviment polític als ciutadans de la Unió Europea que no tenen la nacionalitat txeca, tot i que resideixin

a la República Txeca, els col·loca en una situació menys avantatjosa que als nacionals txecs pel que fa a l'elegibilitat per a les eleccions municipals i europees. No es pot justificar aquesta prohibició per raons de respecte a la identitat nacional txeca.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

3. [Sentència de 20 de novembre de 2024](#), del ple del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat de disposicions autonòmiques**, interposat pel Govern de la Nació contra la resolució de la Mesa del Parlament de Catalunya, per la qual es va admetre a tràmit una **iniciativa legislativa popular per a la declaració de la independència de Catalunya**.

El Ple del Tribunal Constitucional, en aquesta sentència, estima, per unanimitat, la impugnació de les disposicions autonòmiques, promoguda pel Govern de la Nació contra l'Acord de la Mesa del Parlament de Catalunya pel qual es va acordar admetre a tràmit una iniciativa popular referida a la declaració de la independència de Catalunya.

La sentència declara inconstitucional i, en conseqüència, nul de ple dret l'Acord de la Mesa del Parlament de Catalunya recorregut, basant-se en els arguments jurídics següents:

- Es rebutja l'argument del lletrat del Parlament de Catalunya i es considera que aquest Acord pot ser objecte d'impugnació per la via de les impugnacions de disposicions autonòmiques, d'acord amb la doctrina consolidada del TC, establerta, entre d'altres, en la SSTC 42/2014, de 25 de març i la SSTC 259/2015, de 2 de desembre ja que reuneix tots els requisits per poder ser impugnat per aquesta via.
- Afirma que, quant als efectes que desplega l'acord d'admissió a tràmit de la iniciativa legislativa popular, té efectes ad extra de la Cambra i al marge de la tramitació parlamentària de la iniciativa legislativa popular ja que amb l'acord d'admissió a tràmit de la mateixa s'inicia un procediment que es desenvolupa extramurs del Parlament i en què es veuen implicats subjectes, òrgans i institucions aliens a la mateixa cambra legislativa, tant pel que fa als subjectes que exerceixen la iniciativa legislativa popular i la comissió promotora que exerceix la representació de les persones que van signar la iniciativa legislativa

Àrea de Presidència
Secretaria General

popular, com els òrgans o ens administratius que han d'exercir competències respecte al procediment de recollida de signatures

- Així mateix, assenyala que l'Acord recorregut té naturalesa jurídica; és una manifestació de la voluntat institucional de la Generalitat, ja que procedeix d'òrgans capaços d'expressar la voluntat d'aquesta.
 - Conclou que l'Acord de la Mesa del Parlament de Catalunya pel qual s'admet a tràmit la iniciativa legislativa popular, denominada «Proposició de Llei de declaració de la independència de Catalunya» és objecte idoni del procediment d'impugnació de disposicions autonòmiques de l'article 161.2 de la Constitució espanyola i del Títol V de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional i, en conseqüència, declara la inconstitucionalitat d'aquest Acord de la Mesa del Parlament de Catalunya i la seva nul·litat de ple dret.
4. [Sentència de 20 de novembre de 2024](#), del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'inconstitucionalitat del grup parlamentari Vox contra la Llei 19/2022, per al **reconeixement de la personalitat jurídica a la llacuna del mar Menor i la seva conca**.

El TC, per majoria, desestima el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari Vox contra la Llei 19/2022, de 30 de setembre, per al reconeixement de personalitat jurídica a la llacuna del Mar Menor i la seva conca, per raons competencials i altres motius d'impugnació per raons substantives contra certs preceptes.

La sentència reconeix que la Llei 19/2022 és una norma jurídica singular que crea un nou tipus de persona jurídica, una realitat natural, buscant així dotar-la d'una sèrie de drets vinculats a la seva protecció ambiental.

Es tracta d'una nova tècnica jurídica en el nostre dret ambiental, però que s'inscriu en un moviment internacional en auge en l'última dècada, que reconeix els anomenats "drets de la natura".

Els recurrents consideren que s'infringeix l'article 149.1.23 CE perquè no s'aplica a tot el territori nacional. Aquest argument es desestima pel TC en considerar que aquest article, segons la doctrina del mateix TC, dona cobertura a les lleis amb un àmbit territorial determinat. Es desestima només des d'una perspectiva competencial, sense que això suposi pronunciar-se sobre les mesures d'oportunitat, la seva qualitat tècnica, la seva oportunitat o el seu encert, ni sobre altres motius competencials no esgrimits en el recurs.

Així mateix, la sentència desestima la impugnació dels articles 10.1, 24.1 i 45 de la CE, en reconèixer que, d'acord amb la STC 102/1995, es va reconèixer l'ambient com un "concepte essencialment antropocèntric", i s'afirma que ha de ser el legislador qui determini la tècnica apropiada per dur a terme el principi rector de l'article 45 de la CE. Se subratlla que el reconeixement de la personalitat jurídica és diferent al reconeixement de la personalitat física, sense menyscabament de la dignitat humana, i que la CE no reserva la tutela judicial efectiva a un determinat tipus de persones.

Finalment, es desestima la infracció dels articles 9.3, 25.1 i 81.1 de la CE, assenyalant que no es vulnera l'article 9.3 de la CE ja que les qüestions de tècnica legislativa o de rigor tècnic són alienes al TC.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat; així, han presentat vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, César Tolosa Tribiño i José María Macías, i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

5. [Sentència 784/2024](#), de 9 de maig, de la secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu en matèria de **conceptes retributius i vacances**

El TS resol el recurs d'interès cassacional interposat contra l'Acord de l'Ajuntament de Còrdova, en relació amb l'article 50 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, atès que aquest no diu res en relació amb els conceptes que han d'integrar la retribució en vacances.

El TS, mitjançant interlocutòria, admet el recurs de cassació i el considera d'interès cassacional objectiu. En aquest sentit, acorda:

- Precisar que la qüestió d'interès cassacional objectiu és determinar si els conceptes relatius a la nocturnitat i el treball en diumenges i festius formen part de la retribució ordinària i han de ser inclosos en la retribució del període de vacances o si, per contra, es tracta d'una retribució addicional en funció de les prestacions efectives.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Determinar que les normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació són:
 - L'article 71 de la Directiva europea 2003/88/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de novembre de 2003, relativa a determinats aspectes de l'ordenació del temps de treball.
 - L'article 14.e) del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat per Decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre.
 - Els articles 50, 52 i 92 del Conveni col·lectiu extraestatutari de l'Ajuntament de Còrdova, subscrit el 24 de juliol de 2008 entre l'esmentat Ajuntament i la representació del seu personal, tant funcionari com laboral.

El TS conclou, després d'afirmar que aquest tema va ser ja tractat en sentències anteriors del STS de 4 de desembre de 2019 i del STS d'1 d'octubre de 2020:

- D'una banda, que la idea bàsica subjacent és que la retribució del període de vacances no pot ser diferent a la retribució corresponent a altres mensualitats, perquè el contrari suposaria que no es tracta d'una retribució íntegra. A més, això suposaria que les vacances es veurien així econòmicament penalitzades, cosa que seria incompatible amb el principi de vacances íntegrament remunerades.
 - I, d'altra banda, que la resposta a l'interès cassacional objectiu és que els conceptes retributius relatius a la nocturnitat i el treball en diumenges i festius formen part de la retribució ordinària i, per tant, han de ser inclosos en la retribució del període de vacances.
6. [Sentència 1028/2024](#), d'11 de juny, de la Secció Cinquena de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria relativa al fixació dels límits per al **reconeixement a les diputacions provincials de legitimació per impugnar disposicions generals de caràcter estatal**.

La Secció 5a de la Sala Tercera del TS determina l'abast del reconeixement a les diputacions provincials de legitimació activa per impugnar disposicions generals de caràcter estatal.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Diputació Provincial d'Alacant va interposar un recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Suprem amb la finalitat que es declarassin nuls de ple dret diversos preceptes del Reial decret 638/2021, de 27 de juliol, pel qual es va modificar el Reial decret 773/2014, de 12 de setembre, que aprova diverses normes reguladores del transvasament per l'aqüeducte Tajo-Segura i, en cas de no aprovar aquesta pretensió, demanava, subsidiàriament, l'anul·lació de l'article únic de l'esmentat Reial decret 638/2021.

L'advocacia de l'Estat, en la contestació a la demanda, entre altres arguments de fons, va sol·licitar la inadmissió del recurs per considerar la falta de legitimació activa de les diputacions provincials, d'acord amb els termes previstos a l'article 69.b) de la LRJCA.

- El TS inicia els seus arguments afirmant que abans de declarar la no admissió a tràmit d'un recurs és necessari examinar de forma preferent les causes d'inadmissibilitat al·legades per les parts, de tal manera que quan s'apreciï l'existència d'una d'elles, no serà possible entrar en el fons de l'assumpte.

A aquests efectes, el primer que fa la Secció 5a és analitzar la causa d'inadmissió al·legada per l'Advocacia de l'Estat, remetent-se a l'article 19.1.e) de la LJCA, que disposa expressament que «les entitats locals territorials només ostenten legitimació per impugnar aquells actes o disposicions emanats de les administracions de l'Estat quan aquests afectin el seu àmbit d'autonomia».

- La Diputació d'Alacant al·lega que té legitimació activa en aquest cas ja que del Reial decret impugnat es deriven una sèrie d'implicacions jurídiques que incideixen sobre el desenvolupament econòmic i social de la província d'Alacant.

El TS assenyala que ni en la demanda ni en l'escrit de conclusions s'acrediten suficientment les causes que justificarien el reconeixement de la legitimitat activa de la Diputació provincial d'Alacant per a l'exercici de la pretensió sol·licitada i, al seu torn, la part recurrent tampoc a tractat de provar de forma efectiva la concreta incidència que el pla hidrològic aprovat comportaria en la incidència sobre les competències de la corporació local recurrent, per la qual cosa acorda declarar la inadmissió del recurs contenciós administratiu.

7. [Sentència 1432/2024](#), de 16 de setembre, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu en relació amb la **taxa d'utilització del domini públic d'entrada i sortida de vehicles**.

La Sala desestima el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu nº 1 de Burgos el 16 de setembre de 2022. El recurs va ser presentat per la mercantil Ozzo Ares, SL contra la resolució del Tribunal Econòmic-Administratiu Municipal de Burgos, de 26 de març de 2021, que va desestimar una reclamació economicoadministrativa contra la resolució de l'Òrgan de Gestió Tributària i de Tresoreria de 30 d'agost de 2017, que va posar fi al procediment administratiu de comprovació limitada i va aprovar la liquidació de la taxa d'utilització del domini públic amb entrada i sortida de vehicles d'un local de l'esmentat municipi.

Contra la sentència del Jutjat núm. 1 de Burgos es va interposar recurs de cassació i el TS, mitjançant interlocutòria, ho va admetre a tràmit i va declarar l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

El Tribunal Suprem, en resoldre aquest recurs de cassació, va abordar les següents qüestions d'interès cassacional:

- Si l'article 20.3.h) del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLHL) permet establir taxes locals per a l'entrada i sortida de vehicles quan les voreres estan situades en terrenys de titularitat privada, però d'ús públic general.
- En cas afirmatiu, si cal que l'ordenança reguladora de la taxa reguli expressament aquests supòsits d'aprofitament especial que es realitzen sobre béns immobles de propietat privada destinats a l'ús general per procedir a la seva liquidació.

El TS estima que l'article 20.3.h) del TRLHL permet establir una taxa local per a entrada i sortida de vehicles a través de les voreres, amb independència que les voreres per les quals atrevissin els vehicles per incorporar-se al seu garatge estiguin instal·lades en terrenys de propietat privada, però d'ús general, ja que el determinant perquè es doni el fet imposable de la taxa no és la major intensitat en l'aprofitament de la vorera, sinó la major intensitat en la utilització de la calçada que han de fer els propietaris del local per accedir als seus garatges, travessant la vorera.

Així mateix, afirma que és suficient amb la reproducció del supòsit normatiu de l'article 20.3.h) del TRLHL, sense que sigui necessari que l'ordenança fiscal reguladora de la taxa prevegi explícitament la subjecció d'aquest supòsit d'aprofitament especial.

8. [Sentència 1672/2024](#), de 22 d'octubre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional

objectiu en matèria de **valoració de mèrits** en serveis idèntics realitzats en una **entitat mercantil contractista o concessionària que presta serveis públics**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència presentat per SESCAM contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Castella - La Manxa que va condemnar SESCAM (Servei de Salut de Castella - La Manxa) a modificar la puntuació obtinguda per l'aspirant en la fase de concurs per a l'ingrés en el cos d'auxiliars d'infermeria.

Els antecedents són els següents:

- La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Castella - La Manxa, mitjançant sentència de data 19 de gener de 2022, va estimar el recurs contenciós administratiu interposat per la Sra. Gabriela contra el Servei de Salut de l'esmentada comunitat autònoma, anul·lant la resolució d'aquest organisme i condemnant SESCAM que inclogui la interessada en el llistat definitiu amb la puntuació de 69, 5775 i amb el número que correspongui i, si escau, la inclogui en la relació definitiva d'aprovat amb places en el procés selectiu convocat per resolució de la Direcció General de Recursos Humans del SESCAM, tot això als efectes administratius i econòmics que procedeixin des del primer dia del termini possessori atorgat als aspirants aprovats.

La raó de l'esmentat recurs contenciós administratiu és el fet que se li ha de reconèixer a la recurrent com a «serveis prestats en altres administracions públiques» els serveis prestats com a auxiliar d'infermeria en una entitat mercantil contractista o concessionària del SESCAM que hagi presentat serveis públics.

- Contra l'esmentada sentència, la representació legal de SESCAM va presentar recurs de cassació.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de data 30 de març de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació.
 - Declarar-lo com d'interès cassacional i determinar si, als efectes del barem de mèrits en els processos selectius convocats pels Serveis de Salut, poden ser considerats i valorats com a «serveis en altres administracions públiques» els serveis prestats com a treballador per compte d'altri d'una entitat mercantil que operi o hagi operat com a contractista o concessionària d'un servei públic.

- Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació els articles 23.2 i 103.3 de la Constitució Espanyola i els articles 29.1.a) i 30.1.3 de la Llei 55/2003, de 16 de desembre, de l'Estatut marc del personal estatutari dels serveis de salut.

El TS conclou que, d'una banda, cal atendre el que estableixin les bases reguladores del procés selectiu i, d'altra banda, que el determinant són les funcions realitzades, sense que el tipus de gestió del servei, directa o indirecta, pugui determinar la diferència quan es tracta de funcions idèntiques, i sempre que els termes de la convocatòria avalin aquesta interpretació.

9. [Sentència 1673/2024](#), 23 d'octubre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació la jurisprudència sobre la **competència de l'alcalde de Ceuta per al cessament de personal eventual**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia que va anul·lar la resolució del Conseller d'Economia, Hisenda i Funció Pública de la Ciutat Autònoma de Ceuta

Els antecedents de l'esmentada sentència són els següents:

- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Ceuta va dictar una sentència el 3 de novembre de 2020 en el recurs contenciós administratiu interposat per la representació legal del Sr. Cornelio contra la resolució de la Conselleria d'Economia, Hisenda i Funció pública que va acordar el seu cessament com a personal eventual de l'Administració de la Ciutat Autònoma de Ceuta.
- Contra aquesta sentència, es va interposar recurs d'apel·lació per part de l'interessat davant el TSJ d'Andalusia.
- El TSJ d'Andalusia, en data 26 de gener de 2022, va dictar una sentència en la qual va estimar el recurs d'apel·lació interposat pel Sr. Cornelio contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Ceuta i, en conseqüència, anul·la la sentència i la resolució recorreguda, reconeixent al recurrent el dret a incorporar-se al seu lloc de treball i al pagament de les retribucions deixades de percebre més els interessos legals corresponents.
- Contra aquesta sentència, la representació legal de l'Administració de la Ciutat Autònoma de Ceuta va presentar recurs de cassació

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Secció 1a de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de data 29 de juny de 2023, va acordar admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència

Així, es considera que la qüestió que revesteix caràcter d'interès cassacional objectiu consisteix en el següent:

- D'una banda, determinar si, tenint en compte les previsions estatutàries sobre l'exclusivitat de les competències de la Ciutat Autònoma de Ceuta en matèria d'organització i funcionament de les institucions d'autogovern, la manca d'atribució expressa al president de la Ciutat Autònoma de Ceuta de les funcions que la LRBRL atribueix als alcaldes i a les alcaldesses, justifica que aquestes funcions puguin ser distribuïdes entre els òrgans estatutaris pels reglaments de desenvolupament que s'aprovin en funció de les peculiaritats organitzatives de la Ciutat Autònoma de Ceuta o, per contra, aquest repartiment de les competències en matèria de funció pública s'aplicaran d'acord amb la normativa estatal de règim local.
- D'altra banda, identificar com a norma jurídica que, en principi, serà objecte d'interpretació, l'article 144.b) de la CE per aplicació indeguda de l'article 31 i disposició addicional primera de l'Estatut d'Autonomia de la Ciutat Autònoma de Ceuta i pels articles 6, 14, 15 i 20 del mateix text legal i la jurisprudència constitucional i contenciosa administrativa del TS i la disposició addicional 4 de la Llei 23/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (LRSAL).

El TS conclou que al president de la Ciutat Autònoma de Ceuta li corresponen les facultats que la LRBRL atribueix als alcaldes en relació amb el cessament del personal eventual, per aplicació de l'article 15 de l'Estatut d'Autonomia de la Ciutat Autònoma de Ceuta i article 5.3 del Reglament de Govern i Serveis de la Ciutat de Ceuta de 31 d'octubre de 2017, en relació amb els articles 124.4.ñ) i 104.2 de la LRBRL.

10. [Sentència 1754/2024](#), de 4 de novembre, de la secció 5a de la sala tercera contenciosa administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria d'**expropiació forçosa i ocupació: preu just**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència en relació amb l'ocupació de terrenys per més de 4 anys.

Els antecedents són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- El TSJ de la Comunitat Valenciana va dictar una sentència, el 6 de setembre de 2022, per la qual va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per la mercantil «Puerta de Xaló, SL» contra la resolució dictada pel Jurat d'Expropiació Forçosa d'Alacant, anul·lant i deixant sense efecte la resolució recorreguda per ser contrària a dret en els particulars que s'enumeren en el seu fonament jurídic desè i onzè. Establint que el Jurat dictés, en el termini de dos mesos, un nou acord de preu just que s'ajusti als criteris establerts en la sentència.
- La representació processal de la mercantil va interposar recurs de cassació.
- El TS, mitjançant interlocutòria de 8 de març de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió plantejada en el recurs que presenta interès cassacional consisteix a determinar si l'expedient de preu just a què es refereix l'article 48.e) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, que aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana, ha de tenir per objecte els terrenys destinats a dotacions públiques ocupats per l'Administració o els terrenys de valor equivalent que es van haver d'adjudicar al seu propietari per l'instrument de planejament corresponent.
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 48.2) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana, sens perjudici que la sentència pugui estendre's a altres disposicions si així s'exigís en la tramitació del procediment contenciós administratiu.

El TS, en el seu fonament jurídic setè, després d'analitzar l'article 48.e) Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, i remetent-se a dues sentències: STS 61/1997, de 20 de març, i STS 183/2013, de 23 d'octubre, fixa la doctrina jurisprudencial següent:

«En el supòsit que transcorrin més de 4 anys des de l'ocupació directa sense que s'hagi aprovat definitivament l'instrument urbanístic que serveixi per adjudicar al propietari dels terrenys ocupats l'aprofitament urbanístic reconegut, el propietari podrà posar en marxa l'expedient d'expropiació forçosa per ministeri de llei.

De fet, la valoració sobre la improcedència de l'expropiació per ministeri de llei l'ha de realitzar l'Administració interposant el corresponent recurs contra la resolució

Àrea de Presidència
Secretaria General

decisòria del preu just per part del Jurat Provincial d'Expropiació Forçosa, sense que l'oposició al requeriment d'avertiment impedeixi la incoació de l'expedient per ministeri de llei.

A més, recorda que la STS de 27 de març del 2001 va assenyalar que l'Ajuntament no té competències per decidir sobre la iniciació de l'expedient de preu just, ja que aquest ha de tenir lloc mitjançant la presentació davant el corresponent Ajuntament del full d'apreuament».

11. [Sentència 1757/2024](#), de 4 de novembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria relativa al termini per a la interposició de recursos contenciosos administratius en cas de publicació de rectificació d'errors.

El Tribunal Suprem desestima el recurs de cassació interposat contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que, al seu torn, va confirmar la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Jerez de la Frontera, que va desestimar els recursos interposats contra els acords de la Junta de Govern referits a la modificació de la Relació de llocs de treball de l'Ajuntament de Jerez de la Frontera.

Antecedents de la sentència:

- La representació processal de la recurrent va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Jerez de la Frontera contra els acords de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Jerez de la Frontera relatius a la modificació de la Relació de llocs de treball de l'esmentat ajuntament.
- El Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Jerez de la Frontera va desestimar el recurs contenciós administratiu.
- Contra l'esmentada sentència, la recurrent va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia que, mitjançant sentència de 13 de maig de 2021, va desestimar el recurs d'apel·lació.
- Contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, la recurrent va interposar recurs de cassació davant del Tribunal Suprem.
- La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'1 de juny de 2023, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Precisar que la qüestió que presenta interès cassacional objectiu consisteix a determinar quan s'inicia el còmput per interposar el recurs contenciós administratiu contra un acte administratiu que, un cop publicat al butlletí oficial corresponent, és objecte de rectificació d'errors, d'acord amb l'article 109.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre. Específicament, si el termini per interposar el recurs comença amb la publicació de l'acte administratiu o, per contra, quan es publica la rectificació d'errors, i si aquest principi és d'aplicació general o només en els casos en què la rectificació afecti el contingut dels drets que afecten les pretensions exercitades.
- Identificar com a norma jurídica objecte d'interpretació l'article 109.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, en relació amb l'article 46.1 de la Llei 29/1998, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

El Tribunal Suprem estableix la doctrina que, un cop publicats els actes administratius en el corresponent butlletí oficial, si són objecte de rectificació d'errors conforme al que disposa l'article 109.2 de la Llei 39/2015, el termini per interposar els recursos corresponents comença des de la data de publicació de la rectificació dels errors, únicament en els casos en què aquests afectin el contingut dels drets que sustenten les pretensions exercitades.

12. [Sentència 1773/2024](#), de 6 de novembre, de la secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en relació amb la **retaxació en matèria d'expropiació forçosa**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va rebutjar el recurs contenciós administratiu interposat pels Srs. Bernardo i Cayetano i la Sra. Elisenda contra la desestimació presumpta de la sol·licitud de retaxació formulada davant la Conselleria de Medi Ambient, Administració Local i Ordenació del Territori de la Comunitat de Madrid.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La representació processal dels Srs. Bernardo i Cayetano i la Sra. Elisenda van interposar un recurs contenciós administratiu davant la desestimació presumpta de la retaxació de l'expropiació forçosa davant la Conselleria de Medi Ambient, Administració Local i Ordenació del Territori de la Comunitat Autònoma de

Àrea de Presidència
Secretaria General

Madrid en relació amb el projecte d'expropiació del sector V del Pla general d'ordenació urbana del municipi de Las Rozas, de tres parcel·les NUM000 NUM001 i NUM002 del polígon NUMM003 de Las Rozas, incloses en l'àrea de planejament «Parc Empresarial», derivada del canvi d'ús i edificabilitat de l'àmbit produïda per acord del Consell de Govern de la Comunitat de Madrid, en data 6 de novembre de 2014, pel qual es va aprovar definitivament el PGOU de Las Rozas, en l'àmbit de sistemes generals i les parcel·les NUM003 i NÚM0003 del parc empresarial davant el TSJ de Madrid

- EL TSJ de Madrid, en data 1 de juliol de 2022, va dictar sentència desestimant íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat pels interessats
- Contra la sentència del TSJ de Madrid els interessats van interposar recurs de cassació
- La Secció 1a de la Sala Tercera del TS, mitjançant Interlocutòria, d'1 de març de 2023, va admetre a tràmit el recurs de cassació i va declarar que la qüestió plantejada tenia interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència del TS, a fi de:
 - Determinar si la retaxació que regula el vigent article 47.2 b) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana és d'aplicació als supòsits d'expropiació forçosa finalitzats abans de la seva entrada en vigor.
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 47.2.b) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, en relació amb el seu precedent, article 29.2.b) de la Llei 8/2007, de 28 de maig, del sòl i l'article 34.2.b del Reial decret legislatiu 2/2008, de 20 de juny, i l'article 3.2 del Codi civil.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència establint que no resulta d'aplicació la retaxació establerta en l'article 47.2.b) del Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, en els procediments d'expropiació forçosa conclusos abans de la seva entrada en vigor, fins i tot encara que amb posterioritat a la seva entrada en vigor s'aprovés una modificació puntual del PGOU que alterés els usos o l'edificabilitat dels terrenys expropiats.

13. [Sentència 1789/2024](#), de 7 de novembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **rehabilitació com a funcionari públic**.

Àrea de Presidència
Secretaria General

El TS desestima el recurs contenciós administratiu interposat per la Sra. Gracia contra l'acord del Consell de Ministres, de 5 de setembre de 2023, pel qual es va desestimar la seva sol·licitud de rehabilitació com a funcionària pública del Cos General d'Auxiliars de l'Administració de l'Estat, declarant aquest acord ajustat a dret.

La recurrent, funcionària del cos general d'auxiliars de l'Administració de l'Estat amb destinació a la Prefectura Provincial de Trànsit, havia estat condemnada, per sentència ferma, per delictes continuats de suborn, a dos anys de presó i set anys d'inhabilitació especial per a ocupació i càrrec públic. Va sol·licitar la rehabilitació com a funcionària pública un cop transcorreguts els set anys.

El Consell de Ministres va acordar denegar aquesta rehabilitació com a conseqüència de la gravetat del delictes, la valoració individualitzada dels criteris orientatius que es relacionen a l'article 6.2 del Reial decret 2669/1998 i els informes negatius de les autoritats on va prestar els seus serveis, encara que fossin diferents a les del temps dels fets. Així mateix, s'afirma que, a l'hora d'atorgar o denegar la rehabilitació com a funcionari públic, és irrellevant la situació econòmica de la persona que la demana.

El TS afirma que, d'acord amb la seva doctrina consolidada, «la rehabilitació és una mesura extraordinària i excepcional (article 68 del TREBEP), sense que hi hagi un dret subjectiu funcional a obtenir-la. Aquesta excepcionalitat exigeix que concorrin en cada cas circumstàncies que enervin la regla general contrària a la rehabilitació i que permetin pronosticar que el sol·licitant està en condicions de tornar a exercir les seves responsabilitats funcionaries».

També afirma que «la potestat de rehabilitació no és sancionadora, ni enterament discrecional, d'aquí que calgui integrar, cas a cas, els criteris orientatius que es relacionen a l'article 6.2 del RD 2669/1998, integració que s'ha de basar en raons individualitzades i controlables, no etèries ni formularies o arbitràries i sense que falli la finalitat de l'institut de la rehabilitació. Aquesta integració s'enjudicia tant una com l'altra en el seu conjunt, de manera que la intensitat d'una circumstància pot atenuar o neutralitzar-se per les restants».

D'acord amb aquests fonaments jurídics, entre d'altres, aquesta sentència desestima íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat per l'actora contra l'acord del Consell de Ministres que va denegar la seva sol·licitud de rehabilitació com a funcionària pública després d'haver complert la pena d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per set anys, imposada per sentència penal ferma, com a conseqüència d'haver quedat provat el delictes continuats de suborn.

14. [Sentència 1809/2024](#), de 13 de novembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **funció pública i rectificació d'errors**.

El Tribunal Suprem, en aquesta sentència, estima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que va anul·lar la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Vitòria, per la qual es va reconèixer a una funcionària el dret a esmenar la seva sol·licitud de concurs de trasllat.

Antecedents de la sentència:

- La funcionària Sra. A.A.A. va presentar recurs contenciós administratiu contra la resolució de l'Administració de la Comunitat Autònoma del País Basc que li va denegar el dret a rectificar la seva sol·licitud de concurs de trasllat, ja que aquesta possibilitat no estava prevista en les bases reguladores del concurs.
- Contra aquesta resolució administrativa, la interessada va interposar recurs contenciós administratiu i el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Vitòria va dictar sentència estimant íntegrament la pretensió de la funcionària.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Administració del País Basc va interposar recurs d'apel·lació, i el Tribunal Superior de Justícia del País Basc, mitjançant sentència de 22 de febrer de 2022, va estimar el recurs d'apel·lació, anul·lant la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm.
- Contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, la funcionària va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, i la Sala de Resolució d'Admissió de l'Alt Tribunal, mitjançant interlocutòria de 13 de juliol de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència quant a si els funcionaris que participen en un concurs de trasllat poden modificar la seva sol·licitud posteriorment, encara que aquesta possibilitat no estigui prevista expressament en les bases reguladores del concurs.
 - Precisar que les normes jurídiques objecte d'interpretació són els articles 68 i 73 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques.

El Tribunal Suprem conclou i fixa doctrina jurisprudencial que, en els concursos de trasllat de funcionaris, és possible esmenar el formulari de sol·licituds de places, fins i tot quan les bases de la convocatòria no contemplin expressament aquesta possibilitat. El silenci de les bases en relació amb l'esmena d'errors o omissions no eximeix l'Administració d'aplicar els preceptes legals que regulen aquesta matèria en els processos selectius.

15. Sentències [1900/2024](#) i [1901/2024](#), de 28 de novembre, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en referència a la **col·locació de banderes LGTBI**.

Les sentències desestimen, per majoria, el recurs de cassació interposat per l'Asociación de Abogados Cristianos, en afirmar que la Llei 39/1981, per la qual es regula l'ús de la bandera d'Espanya i el d'altres banderes i senyeres, pel que fa a la col·locació de la bandera LGTBI amb motiu de la celebració del dia Gai als balcons i edificis de les corporacions locals, no és d'aplicació ja que l'esmentada llei no regula aquest cas, i que no és contradictòria amb el que ara es decideix i el resultat anteriorment sobre l'hissat de banderes autonòmiques diferents de les estatuàries i, en general, amb l'exhibició en edificis i instal·lacions públics de símbols o missatges partidistes.

El TS assenyala que el legislador estatal ha desenvolupat aquestes previsions en la Llei 3/2007, de 22 de desembre, i, en especial, en la Llei 15/2022, de 12 de juliol, per la Igualtat de tracte i discriminació, l'article 2.1 de la qual reconeix el dret de tots a no ser discriminats, entre altres raons, per l'orientació o per la identitat sexual.

Afegeix que la Llei 4/2023, de 28 de febrer, per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per a la igualtat dels drets de les persones LGTBI, reitera aquestes exigències.

Conclou afirmant que la qüestió controvertida, per la manera i circumstància temporal en que es va realitzar, no va contradir les exigències de l'objectivitat de les administracions públiques, ni va trencar el principi de neutralitat que ha de mantenir, sinó que s'inscriu en les línies de les actuacions que s'han de dur a terme per les administracions públiques per promoure la igualtat.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat; així, es va presentar un vot particular del magistrat senyor José Luis Requero, qui considera que la col·locació de banderes per una administració pública en edificis de la seva titularitat i que són símbols del moviment LGTBI infringeixen la neutralitat i objectivitat que han de mantenir en tot moment els poders públics d'acord amb l'article 103.1 de la CE.

SALA SOCIAL

16. [Sentència 1258/2024](#), de 19 de novembre, de la Sala Quarta del Social del Tribunal Suprem, en matèria referent a la **compatibilitat entre incapacitat permanent total i l'exercici retribuït del càrrec de regidor amb dedicació parcial**.

El TS, en aquesta sentència, estima el recurs de cassació per a unificació de doctrina interposat contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que casa i anul·la declarant la compatibilitat de la percepció de la pensió per incapacitat permanent total (IPT) per a l'exercici de la professió de topògraf i l'exercici retribuït del càrrec de regidor.

A aquests efectes, el TS sosté que l'article 3.3 de la Llei 53/1984, de 26 de desembre, «d'incompatibilitat del personal al servei de les administracions públiques» només contempla la incompatibilitat de l'exercici retribuït del càrrec de regidor amb la percepció d'una pensió de jubilació o de retir per drets passius o de qualsevol règim de la Seguretat Social públic i obligatori, i aquesta regla no és traslladable a la percepció de la pensió per incapacitat permanent total.

Així, mentre que en les classes passives s'equipara el règim jurídic de la incapacitat permanent per al servei amb la de la jubilació o la retirada i, per tant, opera la incompatibilitat, en el règim de la Seguretat Social no comporta aquesta conseqüència, i prova d'això és que el reconeixement a una persona de la incapacitat permanent total no l'impedeix continuar treballant en una altra activitat, professió o ofici i seguir donada d'alta en el corresponent règim de la Seguretat Social.

La sentència conclou declarant la compatibilitat entre la percepció de la pensió per IPT amb la percepció de sou per l'exercici del càrrec de regidor amb dedicació parcial.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA**SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA**

17. [Sentència 2523/2024](#), de 23 de juliol, del **Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia**, sobre la **justificació d'ofertes declarades anormalment baixes**.

El TSJ d'Andalusia, en aquesta sentència, estima el recurs contenciós administratiu interposat per l'entitat mercantil AVANZA SOLUTIONS PROJECTS SL contra la resolució del Tribunal Administratiu de Recursos Contractuals de la Junta d'Andalusia, de 23 de març de 2021 que va desestimar el recurs especial en matèria de contractació presentat per la mateixa societat mercantil contra la resolució de la Universitat d'Almeria, de 16 d'octubre de 2020, per la qual es va adjudicar el contracte administratiu d'execució de les obres de construcció del nou edifici denominat Facultat de Ciències Empresarials en la parcel·la B-5 de la modificació del Pla Especial de 2009, respecte al lot 2 convocat per la Universitat d'Almeria.

La raó que va esgrimir el recurrent en el recurs especial en matèria de contractació va ser que s'hauria d'haver exclòs l'empresa adjudicatària per no haver justificat degudament la viabilitat de la seva oferta.

El Tribunal Administratiu de Recursos Contractuals de la Junta d'Andalusia va desestimar aquest recurs administratiu contractual mitjançant resolució de 23 de març de 2021.

Contra l'esmentada resolució es va interposar recurs contenciós administratiu davant el TSJ d'Andalusia per part de la mercantil AVANZA SOLUTIONS SL, basant-se en els mateixos arguments jurídics.

El TSJ d'Andalusia estima el recurs contenciós administratiu i, en conseqüència, anul·la la resolució del Tribunal Administratiu de Recursos Contractuals, en considerar que no s'havia justificat suficientment la viabilitat de l'oferta anormalment baixa de l'empresa adjudicatària, anul·lant també la corresponent adjudicació.

La sentència reconeix que, si bé els informes tècnics i l'apreciació de la Mesa de Contractació sobre la viabilitat de les ofertes considerades anormalment baixes constitueix el que s'ha vingut denominant «discrecionalitat tècnica» i que gaudeixen de presumpció de certesa o de raonament en la seva actuació, en el cas d'interlocutòries es considera que aquests informes no justifiquen suficientment la viabilitat de l'oferta presentada i considerada com a anormalment baixa.

18. [Sentència 353/2024](#), de 27 de maig, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, sobre l'**obligació de notificar al representant legal de l'interessat**.

La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid, en la present sentència, resol el recurs contenciós administratiu interposat contra la Resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Madrid, de 24 de juny de 2022, que va declarar la no admissió a tràmit per extemporània la reclamació interposada contra una liquidació provisional.

Àrea de Presidència
Secretaria General

L'argument més important que esgrimeix el Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Madrid per no admetre la corresponent reclamació va ser que la notificació no es va practicar al representant legal designat pel contribuent.

Així des de l'inici del procediment de la comprovació limitada, l'interessat va actuar a través d'un representant designat pel contribuent i que, en haver-se notificat directament a l'interessat, la reclamació va ser presentada fora de termini per culpa de l'Administració, i no del contribuent.

El TSJ de Madrid estima el recurs contenciós administratiu i conclou que a l'Administració va desconèixer el seu deure d'entendre's amb el representant designat pel contribuent i no amb aquest, deure que s'estableix de forma expressa a l'article 46.1 de la Llei general tributària, amb la qual cosa va suposar una defraudació a la legítima expectativa de l'interessat d'actuar a través de representant i causant-lo materialment una indefensió.

Afegeix que no es tracta que l'Administració dupliqui els intents de notificació, sinó que sigui de notificació únicament al representant designat pel contribuent, per la qual cosa acorda estimar el recurs contenciós administratiu i anul·lar la resolució impugnada perquè s'admeti la reclamació i el TEAR resolgui sobre el fons de la reclamació econòmica administrativa presentada.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 0138/2024](#), de 8 de febrer.

La GAIP valida l'accés a la informació pública dels membres electes de les corporacions locals a través de les carpetes dels regidors i regidores, ja que és una eina que contribueix a la millora quantitativa de la transparència.

2. [Resolució 0398/2024](#), de 4 d'abril.

Un ajuntament de la província de Barcelona ha contestat a una sol·licitud d'accés a la informació pública sobre la declaració de béns patrimonials dels seus regidors i regidores, indicant que els únics alts càrrecs de l'Ajuntament són els electes, ja que no consideren com a alts càrrecs els funcionaris/es amb habilitació de caràcter nacional. Pel que fa a la informació de valor cadastral dels béns immobles propietat de els electes, atinent que els models aprovats pel Ple, d'acord amb la LRBRL, no recullen aquesta dada, l'Ajuntament no pot facilitar-la ja que no es troba en el seu poder.

Àrea de Presidència
Secretaria General

3. [Resolució 517/2024](#), de 25 d'abril.

La GAIP afirma en aquesta resolució que el dret d'accés no avala ni empara el dret a accedir als escrits preparats per les parts privades en contenciosos privats per una persona que no és part en el litigi.

4. [Resolució 0871/2024](#), de 4 de juliol.

Relativa a una reclamació realitzada per la part interessada al Departament d'Educació de la Generalitat, en relació amb les baixes i altes d'usuaris de la plataforma sobre l'admissió d'alumnes. Atès que aquestes dades estan protegides per la normativa vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal, la Comissió suggereix un sistema d'anonimització per obtenir la informació sobre les altes i baixes dels usuaris d'una plataforma sense la seva identificació. Així, proposa que les referències als usuaris se substitueixin per codis numèrics que no permetin la identificar dels usuaris, i que s'exclougui tota menció als motius associats a les altes i baixes (malalties i altres consideracions) i a tota altra circumstància sobre els accessos que permetin contextualitzar i identificar els usuaris de la plataforma.

A més el sistema proposat es caracteritza per la seva simplicitat a l'hora de ser aplicat, ja que només es requereix coneixement bàsics d'un full de càlcul.